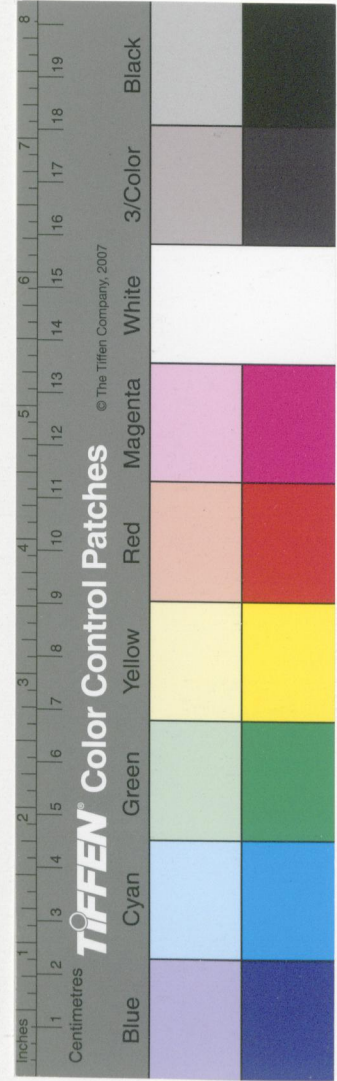

Page

25. *Visor från Esse.*
samlade av
Albert Borgmästare
K. O. Y. Valius

[1]

8

Önskningsvisa till brudepar.

Brudgum och bruden vilka i skrudan täcka om stå.
 Önskas allt ni ge, fångnad och löje, till de bli grå.
 Russin och mandel bliv er handel, varje smekel.
 Locken, Cetrone, Astron, Lemone, Flägel och berett.

Baruskor och trummor, ingefär kardemummor
 Musot, Camil, äppelbessener, oga och viner.
 Samt till en del smisor, Corintter, parlor och flintor, smälaregult
 Hällan och spglas, klintor och deglar, kardus och ull.

Hinnrök och flaskor, smörbröd och brustaskor.
 Kaffe och te Capris, oliver, fast del och blivna quaker
 Rod och vit krita, smärtanden vita, regarn och trä.
 Träl, pomerantier, säpa essencer, sirap och så.

Fläcklor och hakar, kruthorn och stakar, mysklar och
 Luntor och svampar, skruvar och stampar. Låt för att sås.
 Trattar och knappar, rivjärn, tappar, knivar och band.
 Saffran och fikor, peppar, krikor, stärkelse sand.

Laxar och sylar, korstar och prylar, pennor och papper.
 Toback och pipor, tänger och knivar, samt ännu mer.
 Nublar och målar, slenföt och skålar, lädor och skorin.
 Kläppar och stavar, borrar och mörar, rosen marin.

Böd och vitt vinster, gurgmej och brunsten. tanning och
Botus och silvrigt. benbrant och bligitt, snåns och slott.
Bråttspel och bricker, saavel mejlikor och paradis horn.
Tunder och eldstål. Rannfest och fånghol. dosor av horn.

Skäkor violer och löpistoler. Booskap, thesiak.
Grapp antimonium, hars och confonium svart och rött lack
Glaspeglar och luras, rivjänn och snus. husslärs och busar.
Skriekkor och dockor, pottor och kerus.

Allt vad vi hava ifrån ön Java i aln och flu.
Allt vad kan höras nämnas och röras, allt vad man ser.
Uti partier och specerie komma till bruk.
Allt skall man hinna träffa och finna hos er i bor.

Bäddes stoppad, stappad och proppad önskas er bod.
Där skola rannula slamma och skranula rickter och lod.
Grusliga brätar 12 dalers plåtar uti var ord.
Penningo päsar, flickor och goosar, magar därpå.

[2]

Min forna vän.

10

Jag gick en gång uti en stad
mitt enkla nöje sökte.

Jag såg där en i rad.

Och många hopenöste

Jag omvölts där uti en flock
omgiven av de sköna.

Mitt hjärta lungt och likas dock
ej minsta känslor röna.

Jag mig i hopen drängde fram
Strän dem jag ville hästa.
Men ack en blick kom för mig fram.
Som ljungeld slungat hästa.
Jag vände mig ej ville se
Och med en vän jag talte.
Om likapull en liknelse.
Hon minna ögon halle.

Fordjupat uti sorg jag gick.

På forna nöjen länkte.

Jag vände igen den leys jag fick.

Hon rista gång skänkte

Förjävets är att tänkas mer

Hon haver nu sin mæla

Förvillat ofta ögon ser

På det som är tillbakom

Finnel 12 dec. 1909 Jonas Porten

[3] En ångslig stund.

Ångslans hela läran hölja.
 färgat oss min matta kind.
 Och iden mig förfölja.
 Hörtan av orkanens vind.
 I den sol sol som lysa dagar
 bakom muren jag henne ser.
 Var är nöjet, var behagen?
 Nej jag finner det ej mer.

Änt jag gråter fordena dagar
 Kvalarutår mig denna stund.
 Träkt jag under ödets lagar.
 Hörtat har på ångslans grund.

Omin Selma kom och trösta.
 lördan bojan från din slar.
 Eljest hjärta sönderbrista.
 Och vad jag betagen av.
 Skerger mig denna handen
 Svårt och kall jag vara din.
 Och så länge Livsens anden
 Träs och vär jag du ärt min.

Jonas Portin stiftade bekantskap med en Selma
 i Hockholm under en sjöresa. Selma bröt vänskapen.
 Portin, bonde och sjöman från Åremsbygd i Östergötland.

[4] Den förförda Ålskarinnan

En aftonstund jag tankfull stod.
 och mina tankar sträckte
 Bring nyssiden på den vilda flod
 av skaparns almaket väckte.
 Jag genomför en gränslös reysid
 av skaparns stora under.
 Då blev allt lys i själen ohjond
 och ett förfärligt under.

Det var den stund då dödens natt
 I ålskarns bröst inträngde.
 Och gjord dess lemnade sällhet platt.
 Från oskulden utstängde.

I smärtans tårflod hon stöt.
 Förbanna livets börja
 Och ropte, ve den stund jag njöt.
 Ett ålskarns ömhet storda.

Dess suckar steg som våldad oga
 och gjorde mig stor smärta.
 Hon ropte ve förförans kropp.
 Jag skold från mitt hjärta.
 och mal sin falska kärlekes min.
 Uppröckte dygdens rötter.
 O tiger ålskarinnan din
 Då från min omvänd stäten.

Och enigt skildt jag från dig är.
Jag dig i stoftet grätar.
För kvinans rasen förlär
Min sista kärleks åler.

[5]

Så har du oskuldens tid försammit.
Så har du flytt från minna spår.
Jag saknad av de dagar funnit,
Blott örnring härnär dessa är.
Den rosen som från för kinden måla
I bleka anlet är försvunnet.
Tj sköna blickar ögonstrålar.

Och du, O! lyra lätta dagen.
Som lyfte från en idel fröjd.
Vart är din pinnor slöja tagen.
Som på min himmel var luffhöjd.
Nej gömd i moln för alltid gömdes.
Jag ned i stoftet gräter dig.
Och kärns källa är uttömdes.
Förbannad härd den pressar mig.

Gåll du o Gud den mig beröva.
Som livets njutning skänkt mig.
Varför de gavs? Ja blott att öva.

På mig en stämning ifrån dig.
Och i min oskuld mig förvandla.
Till utskänt på gjorda stann.
Som brottling Gud du mig behandla
Mig stört på fördärvels bann.

Den suckar från det ödet hårda.
Som syndest från din grömma hand
Tj mer din ömma hand mig värda
Men vriden i din arga tand.
Och denna brottling mig förförde
Som betädnad bar en djävla glans
Du böns försvar av mig hörde.
Men skjutes av din spända lars.

Och denna viding som sig ställde
I smickrets färg och länk behag.
Han räckte hand med dygden måla
Men gästet var hans falska tag.
Och av hans mun där orden flöto.
Med kyssar som gav mig ett sår.
Vad var det allt? Jo det jag njöto.
En gatta utav omhels tår.

O då när jag min tanke kastar.
 På framtids ödselig fulla dag.
 Vad ibland ögat återkastar
 O evigt trängd från allt behag.
 Och ännu mer ett hän att lida.
 Forskjeten gå för all min lid.
 Det mial jag finner på vår sida.
 Fortvirvlat slut, o flure blid!

Tor är då död jag på dig kallar.
 O kom jag för förlorad smig.
 Bytt ängslans hand, den bön nedkallar
 Jag från din tron så innerlig.
 Låt graven bliv min tygsta hydda.
 Blott jag ostörd får vila där.
 Jag dessa suckar skall ge tyda.
 Som blomman är i handen bär.
 Och himlens Gud du återkalla.
 Det barn som mildt i ökenen går.
 Berövat för härlek falla.
 Flans belända bröten svalka på
 Min själ skall höja till det öga.
 Som skapar mig ett väl, evigt väl
 O Gud jag blickar till ditt öga.
 Han dömmar vad han finner säll!

1803 av Jonas Portin.

Brännvins och tobaks visa 16
 (Försök i diktning av en 19 årig almoge)
 av undert. 1910.

Du brände vin du brändevin.
 Du bästa dryck på jorden.
 Svade i Eric och Runns land
 Ha dig man njuta kan i bland.

Förlät min vän, jag läppsmus brukar
 Om jag illa därav luktas.
 Flickor tror jag ej behagar.
 En kyss då min på boken raglar.
 Ett smil min gläd mig kalla för,
 När full av brändevin jag går.
 Och med musset under läppen.
 Hantända fochas då ett slag av kappen.

I högra fickan uti rocken.
 Där jag flaskan täpst med korken
 I min vänstra läppsmusdosan.
 Efter vägen stigr jag krosan.

Flickor vi som unga gå,
 Mindre prövat utav världen
 Låt mig då min stig få gå.
 Munnen full med läppsmus under fänden.

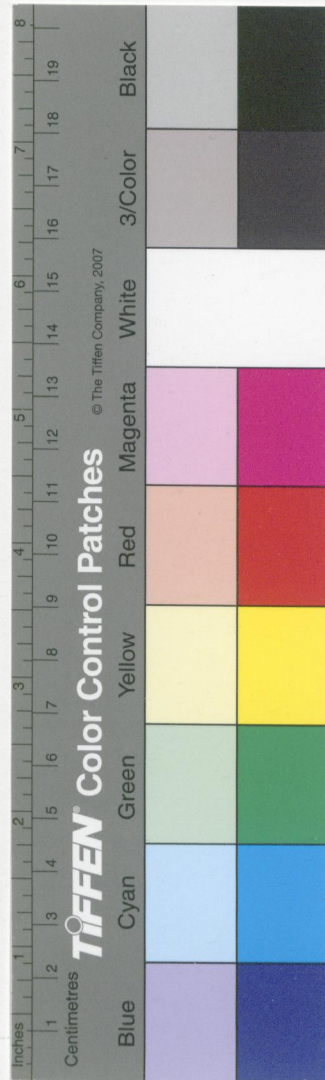
3

Ett brev jag ännu skrifva till dig min lilla vän
 Men kanhända det står ju dig emot.
 Så många jag har ålskat, så många jag har haft.
 Men endast dig jag håller kär.
 Men nog fins gossar många, men ingen tillatt ho.
 Ty stor falskhet uti deras hjärta bor.
 Och du har talat falskhet allt intill denna stund
 Och därför skolas värt förbund.
 Men du som är så rik och många penningar har
 Du får väga med vad flicka du vill ha.
 Men jag som är så fattig och inga penningar har
 Jag får leva så nöjd och så glad.
 Nu får jag avsked taga av dig min lilla vän.
 För den sista gång jag räcker dig min hand.
 Gud låt oss få häffas en gång i himmelen
 Med de rosor och palmer i vår hand.

Vad vattuet gör ondt, vad vinet gör gott.
 Or satten som jag vill förklara.
 En sanning, som världen så länge hon stått
 Så glad eller sorgsna erfara
 När Gud ville skaffa vår syndiga jord.
 Han hemme i vattuet fördränkte
 Att visa sin godhet och hålla sina ord.
 De sorgsna han druvorna skänkte.
 Floatorien om husa exempel är full.
 Se vatten i storfloden välva.
 De dödliga fästen och städer omhull.
 Och vinet blott människorna själar.
 Forgäves naturen sin rikedom blöt.
 Och vingården strött på Madejra.
 Ett stort fall från bergen skole kinnlandet lös.
 Och druvorna var ej där mera.

Professorn höll blixtrande tal
 Och ålskade gossar och boken.
 Fortynt dricka döden ur samma pokal.
 Varuten han drack vattuet den tocken.
 Hans bifall ännu påsammat ödet det skönt.
 Han där på senlops eller pesten.
 Om han i syrens boll hade försvant.
 Len sörjande överste presten.

transoser och engelsmän häta och stå.
 Varom är striden? Om vattnet.
 Den ena små fet behårolsa, gör lika för oss.
 Vi missummar ingen den skatten.
 Men vore kanalen en oändlig boll.
 Så skulle den tömmas i draget.
 Och hjälptrupperna väpnade blott med en skat
 Befodra landstigningsförslaget.

Håll vinglasen för den sorgfjendes mun.
 Så upphör han gräta och skrika.
 Soldaten som slagits vid torgens brunn.
 På närmaste krog sig förlika.
 Kraft hos människor hon anser ändå.
 Men vinet förholighet föder.
 I vatten vi kristendoms brödet väl få.
 I vin så är vi riktiga bröder.

Om vatten blir huden väl renad och blek.
 Om vin blir hon rödlätt och frodig.
 Om vatten blir själen förlamnat och ock.
 Om vin blir hon vaksam och modig.
 Giv älskaren vatten och slavisk han lei.
 Giv vin, och han flickan skall purra.
 Om vatten får gubben en tionde del mer.
 Om vinet förlorar han fyra.

Lätt vatten för skalden han ritter så durn.
 Lätt vin och han rinner för skålen.
 Lätt vatten för sångaren och stämman blivstun.
 Han sjunger vid skygnet av bollen.
 Giv stämman vatten han händerna tvär.
 Giv vin han dem lägger vid ridan.
 Lät polsheln på vatten han sävande går.
 Giv vin han håller sig vakten.

Vad vatten gör ondt, vad vinet gör sällt.
 Var satsen som skulle förklarar.
 Att blandningen är skadlig om vinet ej fäth.
 Så må det för vatten bevaras.
 Till skålen bruk att sköjja vår trut.
 Må vatten i evighet dömmas.
 Blott någon gång brott med atarakt försatt.
 Om my hyljande bollar förtäras

Dikten är avskriven ur Jonas Portins skrift. Att
 han författat den är ovisst, dock må den vara till hans
 minne, ty han älskade vinet. Det berättas att
 han en söndagsmorgon vaknade från ruset till kelo-
 meten från sitt hem, bäddvid almanna landsvägen
 i skogen. Han ysttrade. Det flä er no kald e köls di-
 had. Stället kallas (Finol Jonas kaldköke)

Opficka du som av en kärlek brinner
 Tag mat ett aru utan ett berusat bröst.
 Kanske en gång du redan haver funnen.
 Så svik ej den intill din levnads höst.

Men kom ihåg de många glada stunder
 Som jag med dig upplevat har.
 Då arm i arm vi gick i blomsterlundar.
 Och blott små stjärnor där till soltittne var.

Vad jag har lidit sen jag fick höra
 Att oro uti ditt hjärta bor.
 Du vet ej om, kanske din dyra ära
 Är lika kall som hjärtat i din barn.

Jag ville klämma blottom möjligt vore.
 Men ack det står ej uti minn mågt.
 Men jag är till världens ända fore.
 Så är du där för mig du dyra skatt.

Vist är du hård, men dock skall hjärtat
 Och tårar falla skall uppå minn grav.
 Farväl min forna vän det sista.
 Det sista ord utav din brustne slar.

På snuskarnas jord, högt upp i nord.
 Där brinner väl kärleken än fast vintern är kall.
 Men glädjen är all för mig.
 Som förlorat minn vän.

I hembygdens land jag sökte och fann.
 En flicka vid aderton år.
 Hon var mig så blid, men blott till en tid.
 Ty sen så tog hon en ann.

När jag det såg, det föll mig i häg.
 Att resa till främnande land.
 Att glömma minn sorg
 Och så släcka kärlekens brand.

Kej lyckan jag fann i främnande land.
 Fast jag blev där i årerna tre.
 Men lycklig ären, som äger en vän.
 Som alldrig överger sin vän.

[71]

I Rodala socken i Värkna by
Där hände sig ett under ibland alla.
En utvalder flicka med rosenröd hy.
Likt liljan vill jag henne kalla.

Hon beräppest har fyllit sitt adertionde år.
Sen hon hit till världen blev född.
En ungerväns kärlek, till henne då låg.
Hans namn var beprydd med all heder.

De sävade varandra både heder och tro
Oft de till inbördes tillsammans mänd' bo.
Men världen bedrager ju så mångern.
Ja hon bedrager så snången.

Sen reste han bort till främmande land.
Sin lycka att där vidare bekomma.
Sin käraste han räckte sin trofasta hand
Och sade: "Var trofast och from."

[72]

I dalen vid byn där sandrar en mö.
Tungdomens jagring så rosenröd.
Hon äger ett hjärta som för evigt skall slå.
Hon var ju den prägnaste flickan jag såg.

Min huldaste flicka och ädlaste ros.
Jag seglar på böljan och reser min bes.
Men fastän jag reser all världen omkring
Så blir jag ej annat, än jag bliver din vän.

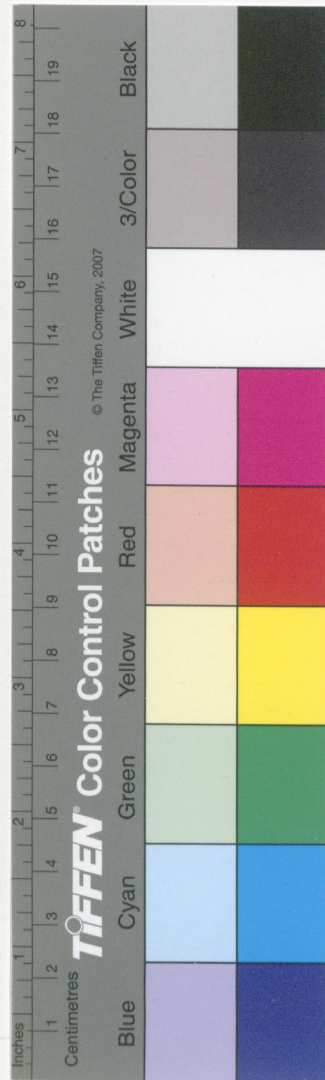
Och aldrig så glömmen fader och mor
Ejheller så glömmen jag systrar och bror.
Och aldrig så glömmen jag eden jag svor.
Ejheller den staden där väresten bor.

[73]

Tungdomens jagring jag satti min tro.
Min trohet till en ungdom så skön.
Men han i sitt hjärta bar falskhet så stor.
Men han har lutat Gud fått sin lön.

Så sök dig en vän som rikedom har
Och ha då med honom förnöjd.
Men en gång i himlen vi står som ett par.
För honom med glädje och fröjd.

Jag har ej penningar ej silver och gull.
Och därför forskute du mig.
Om jag det minner så var det min skull.
Att jag satti trohet till dig.

Den brinnande kärlek som ländes hos mig.
 Som är i hjärtat fins kvar.
 Tj den glädjen som jag uti världen kan ha
 Den slockenar liksom brinnande ljus.

Dig ännu jag beder ett hjärtligt farväl.
 Och teckna med darrande hand.
 Du har varit för mitt hjärta ett stöd.
 Jag alldrig förglömmer dig som.

74

I blåa ögon jag skäddar in.
 Och fattar handen som blivit min.
 Låg vänner kan skola dagar gån.
 Då livets glädje skall från oss fly.
 Låg skola vi engång vi skiljas?
 Jag kan ej fatta den tanken än.
 När Gud det vet uti himmelen.
 Så är berättat; hans visa råd.
 Att när vi leva blott av hans nåd
 Och att vi engång oss skiljas.

Så skall då randas en dag till sist.
 Då ena vänner den andra mist.
 Då hemmet skömlat och fört ses slä.
 Och mörkt och kallt är i hjärtats må.
 Ej tungt det är att skiljas.

O. akta därför varsamt på.
 Sktt hjärtefiden ej grundas må.
 Sktt bitterord ej må sägas ut.
 Och göra så på sin lycka slut.
 Ingent galler kanske att skiljas.

Hav tack min abekling allan tid.
 För trofast kärlek och lycka blid.
 För tröst i prövning, för hjärta ro.
 För glädjens saken i ditt bo.
 O när vi bli till vi skiljas.

Så må då skymma i livets kväll.
 Den sista dagen uti vårt fjäll.
 Den sista timmen med Guds föryar.
 Som kanske vill att dåskan skyr.
 Vi alldrig mer skola skiljas.

15

Ännu du, min ännu vän.
 Hur väns du lämna mig ännu i villavärld.
 Jag satt en gång vid Sandviksstrand
 Och spelade en ännu sång,
 en sång en ängla sång.

Jag älskar en som falsken
 Och har en annan kär, den liknar vid vildadja
 Den kärlek liknar jag vid svår.
 När den smält bort så vill jag dö.
 Och mus ej vara till.

När barnet mistar far och mor,
 Hur skall det ta sig fram, de bedja Guds
 Och blir en vandringsman, en vandringsman
 som går omkring. Här ofta lida nöd.
 Ty han får ej stå vid faders bord
 och bedja där om bröd.

16

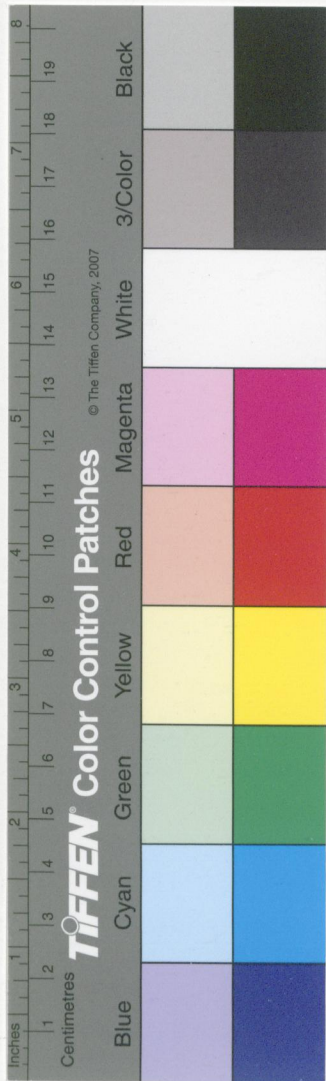
28

Har tack du skönagosse, för den vänskap vi har haft.
 För de stunder vi ha språkat med varan.
 När tvänne hjärtan klappade så vänligt mot varan.
 Och av kärlek de båda mände slå.

För varje gång vi träffades, så var det ju en lys.
 Som oss lyfte ur drömmarnas land.
 Ja alltid finns en kärlek så stor
 Som den man ger åt en var.

Du är i mina tankar och du är i mitt bröst.
 Och i drömmarna så vilas du hos mig.
 Och ingen annan gosse funnit vägen till mitt bröst.
 Ann du blott varit trogen om at mig.

Alla gossars hjärtan vill jag likna vid ett hav.
 Som omöjligt en stilla vara kan.
 När en får deras hjärtan, får en annan deras hand.
 Och en tredje får vila i dess famn.

O varför bad du om mitt unga hjärta?
 O varför bad du om att älska mig!
 O varför gjorde du mig sådan smärta
 O varför var du falsken emot mig.

Men du förmär mig endast för min ringhet
 Du förmär mig för min fattigdom.
 Men med minn latt så lever jag i stillhet, blott
 mina tankar flyga världen kring.

I många är och många lusa stunder.
 Som jag i världen levat såll med dig.
 Stök om jag kunde kalla dem tillbaka.
 Då vore jag min vän vist lyckelig.

Nu slutar jag att skriva dessa rader.
 Ty tårarna de rinna uppi min kind.
 Ja mina tårar de rinna ned på jorden.
 För dig min vän som så har martrat mig.

Men ett är det som jag till sist dig beder.
 Att du ej nånad flera säsonn mig.
 Och tänk på mig som så oshyldigt lider.
 Ej genom dig är all min so förspild.

Äh hur sorgslit det månd vara,
 När som vännen skiljas åt
 Likasom på solen klara.
 Är betäckt med mörka moln.

Endast hoppets strålar glänna.
 Att vi en gång på häppas än.
 En gång ^{här} ditt livet,
 En gång hos Gud i himmelen.

Denna skillnad må ej släcka
 Från ditt hjärta den kärleken.
 Som i vår vänskap finnes rotad.
 I våra hjärtan är.

Ledsvärheten må ej göra
 Dina dagar sorgsliga.
 Gud av kärlek från det höga.
 Tröste dig för varje dag.

Hjärtat månd uti mig brista.
 När jag sådant tänker på.
 Och jag skall den kärlek mista.
 När jag reser här från dig.

Glöm ej att med några rader.
Låt mig få veta är
Hur dina dagar liden.
Uti saknad av din värd.

Stek vad glädje det skall vara
Att få veta av vännen är.

Huru det står till med hälsan
Svensk med kärleken.

Jag vill icke lulla glömmia.
Efter det jag göra kan.
Utlav kärleken uppfyllt hjärta
Laga pennan i min hand.

Så att du min vän får veta.
Du min häls och knytt här.
Huru kärleken den brinner.
Fast jag är så långt från dig.

Till ett minne av vår skilnad.

Till jag sjunga denna sång.
Som jag haver sammanfattat.
De vår vänskaps känslor väng.

3

Jag är en fattig gose vid fyllda femton år.
Jag gav mig ut att vandra en väg så tung
och svår.

När ingen räcker handen som säger, kom

Så bör jag ensam vandra på sorgbeslagen stig.

En flicka har jag älskat ifrån min barndomstid.

Hon var ej mig så trogen hon var så falsk mot

Hon ville av mig röva all glädje i hopp och tröst
Jag önskar om jag vore i graven nederbänt.

Vi knöto kärleksbandet emellan oss så hårdt

Vi lovade varandra att aldrig skiljas åt

Men bäst som det var knutit upplöstes det igen.

Och jag blev så bedragen utav minn falska vän.

Jag föddes här i världen att lida sorg och nöd.

Jag har ej några vänner ej heller något stöd

Men om jag vingar hade, som du var uti him

Så skulle jag mig vinga, långt ifrån denna

Stund

3

Är någon på jorden så ensam som jag?
 Så glömd och förskuten, fattig och svag.
 Jag eger ej mera under himmelns pell.
 Än två blåa ögon, att gråta var kväll!

Kring jorden så hvirrer den höstiga vind.
 Och du som jag älskat med hjärta och sinn.
 Jag egde ej guld och han stötte mig bort.
 Hvad sorgen är lång, men vad glädjen är kort.

Så blå var hans ögon, så röd var hans mun.
 Så bruna hans lockar, i soliga stund.
 Men stjärnorna sloknat och månen försvann
 Min blind have bleknat och fjärran är han.

Se strömmen den brusar, så djup och så strid.
 O kunde jag dö, o då finge jag frid.
 De finge jag rosor i bleknade barm.
 O kunde jag dö, o då kunne jag fann!

Mitt klämda bröst kan ej mera andas.
 Len hjärtat ingen glädje har.
 Jag vill min tröst med tårar blanda.
 En mulen dag blir solen klar.

Det var en vän som var min lycka.
 Min är min tröst mitt enda hopp.
 Och skall himlen ihäls mig rycka.
 Len lyckans sol ej belannat opp.

Nå det tillhör dig att svara.
 Sktt älska dig, alls intet värdt.
 Jag vill min saknad allt förklara.
 O dig jag dessa känslor fått!

Jä dig min vän jag alldrig glömma.
 Så långt jag här på jorden går.
 Om dig min vän jag var natt drömma.
 Och du är städs åt min häg.

Om du min vän så hogen bliver.
 Som jag min vän är hogen dig.
 Då alldrig jag dig redan söker.
 Blott du är hjärtat känner mig.

Åsk om de orden så sanna koro.
 Som du detta haver sagt.
 O' då jag uti glädjen vore,
 Och liddle och dig anse valdt.

Jag älskar dig min unga bröst.
 Som tyusat har mitt unga bröst.
 Det slår oroligt och med smärta
 Och lugnan blott utav din röst.

Ej en timme förgår om dagen
 Som jag ej tänker uppi dig
 O' mitt hjärta manar ofta
 Till den vän som älskar mig.

Mins du den första kärlekesblicken
 Då du gav den trohets hand.

Som prägde om ditt hjärtas redan,
 Var bortgiven åt en annan.

Låt ej den falska världen
 Föra dig uti snaror vannen min.

Låt ditt hjärta ej förstoras
 På minnets och minns för däre.

Jag varnade den kärlekes Guden.
 Som slog beständigt i mitt bröst
 Jag var orolig tills jag blev sjuk
 Ditt rena hjärta av kärlekesbegjeren

När jag fyller nitton år nitton år.
 Då fyller jag många tar, många tar.
 Ty jag lida får i världen här, ständigt här.
 För de onda människors begär.

Men det lovar intet sig, intet sig.
 Att gå en annan stig, annan stig.
 Ja jag måste mig en yra ta, yra ta.
 Och en resa till Amerika.

När jag ut på det vida hav, vida hav.
 Där så många sjöman fått sin grav.
 Men jag fruktar ej för böjan blå.
 Då mitt hjärta för en yngling slår.

Städje min fader och min mor, och min ~~tror~~ mor.
 Städje min systa och min bror och min bror.
 Städje med dig min lilla vän, lilla vän.
 Efter tre år kommer jag igen.

När jag kommer hem igen, hem igen
 Då gangar jag till lilla vän, lilla vän.
 Då tar jag henne i min famn, i min famn.
 Så är hon i en säker hamn.

En stjärnklar afton i lunden jag gick.
 Spraderade jag i det gröna
 Då såg jag en flicka förunderlig skön.
 Hon såtte sig bland träderna de gröna.

Då gånge jag mig till flickan.
 Där fram och säger, Godafton skön fröja.
 Låg vill du ej bliva min alkohade vän?
 Du synes ju vara min like.

Med tårar på kinden hon svarade mig.
 Jag kan det ej bliva min burre.
 Men vill du mig lyda, så gå om din väg.
 Att jag här ensam må sitta.

Säg har du någon fader eller någon mor?
 Eller har du någon syster i livet?
 Eller har du någon käraste uppe i jord.
 Det må du för mig om beskriva!

Min käraste var Tyneke han stupat på strand.
 Hans namn var Luddvig men mer än tyfär
 är det sen jag hörde av honom.
 Gud vet om jag ser honom mera.

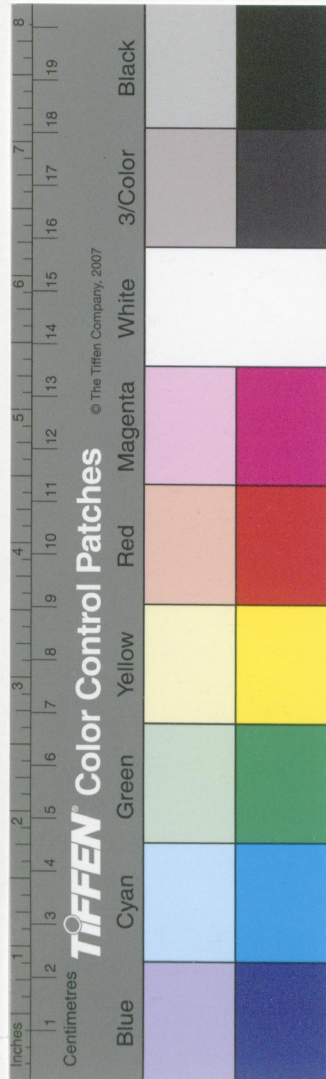
Min fader han drucknade i detta hav.
 Och min moder sårades svårt.
 Och därför får jag så ensamma gå.
 Och fälla så många tår.

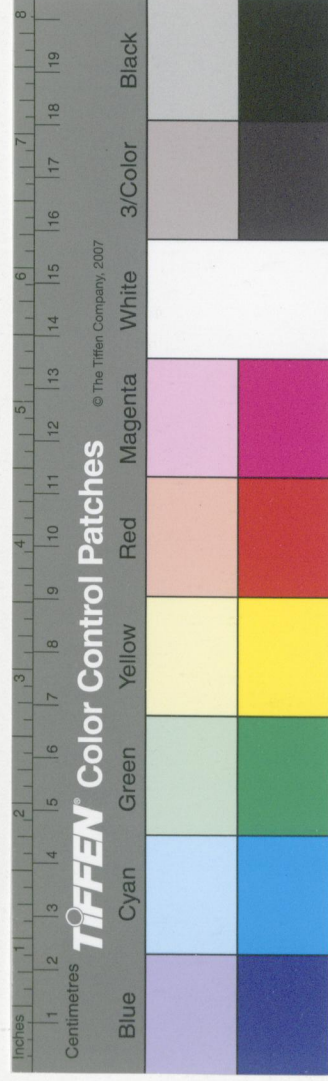
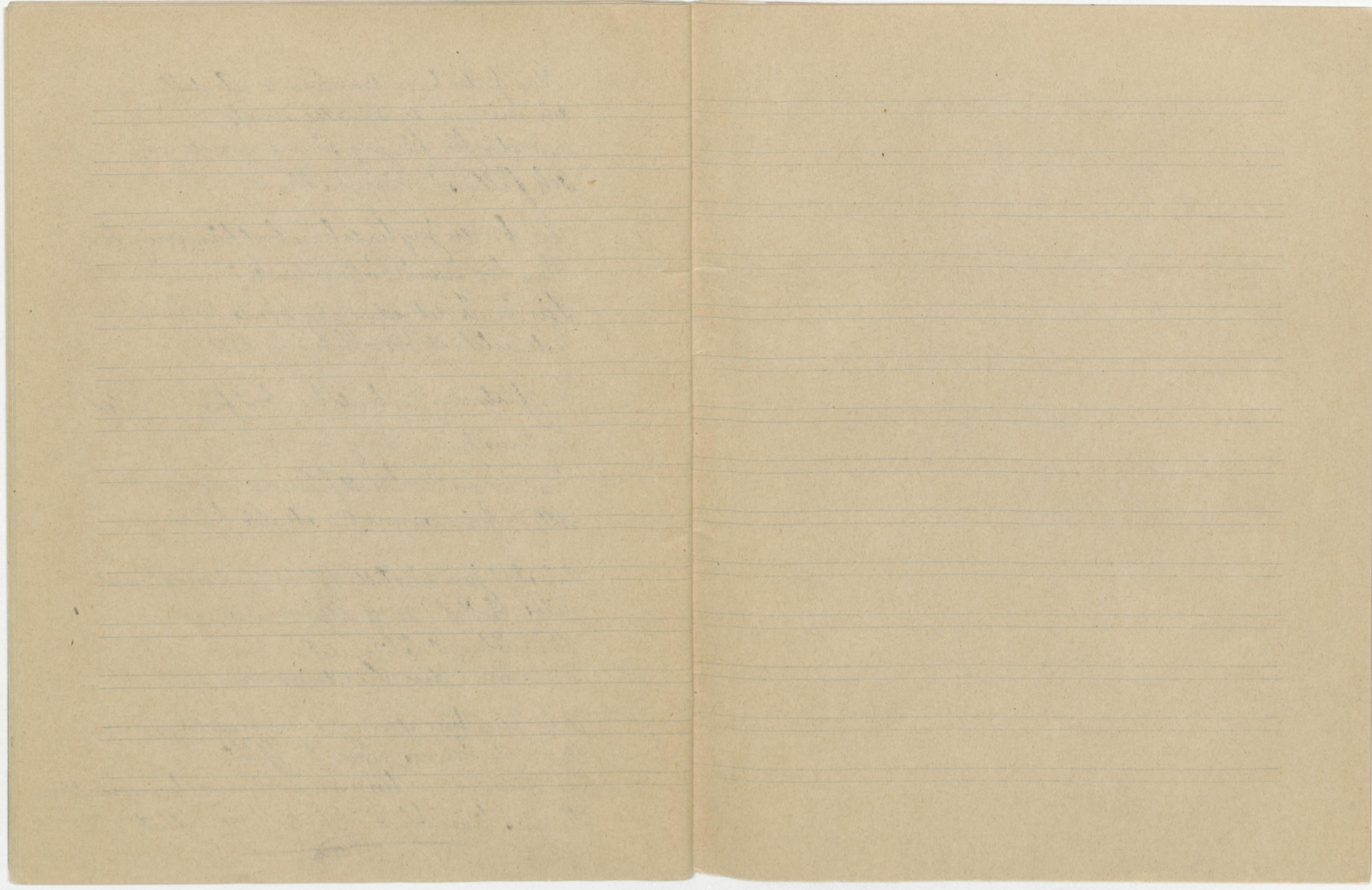
En broder jag hade han bort från mig för.
 Han för uppå böjan den blå.
 Ljus är så det sedan jag hörde av han.
 Och intet ett brev har jag fått.

En fästman jag hade han bort från mig för.
 Ty hans fader ej mig kunde lida.
 Han för ju bort till ett främmande land.
 Att vi här varandra skulle bliva.

Då stod jag så stilla förundrad en stund.
 Tilltals blottet i mig började lala.
 Skön Elin! O Elin! det är jag.
 Kom om i din Luddvigs armar.

Och Elin hon sprang i sin Luddvigs arm.
 Och alla hennes sorger toffflöts.
 Ty Luddvig är kommen och må hon omall ro.
 Hennes tårar blevo i glädje förvandlat.

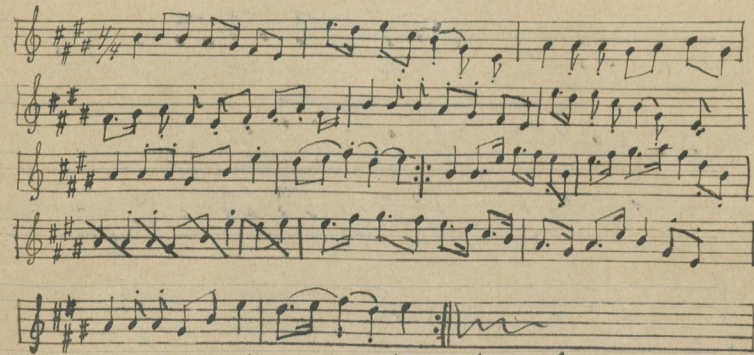

Brudmarsch från Lisse

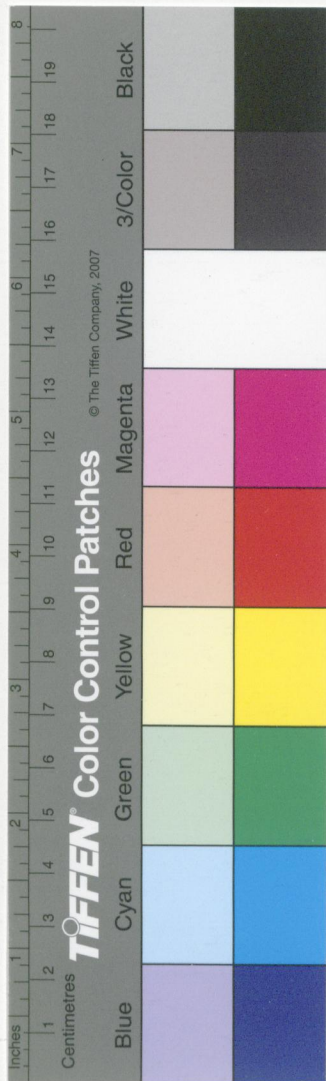
39

key

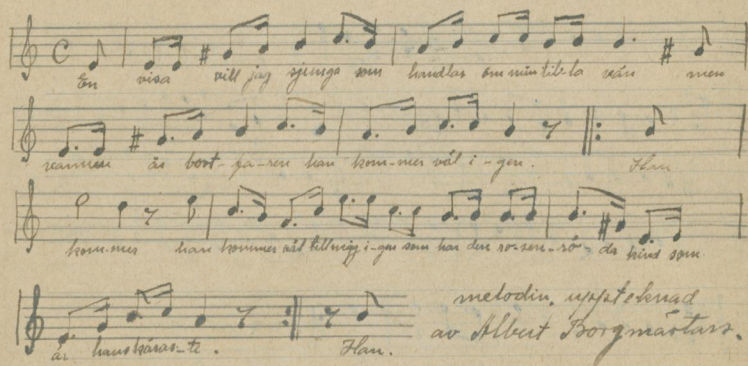

*Spelades av almogefiolspelmannen Johane Kung
1850 - 1870 talet. Spidd i borse.*

Uppskrift av Albert Borgmanstam.

Folkvisa. Esse

Pappa han är ledsen när jag till lilla vännen går
 Fast han har gjort det bästa i sina unga år.
 Men lika väl så gångrar jag till vännen min.
 När aft-nolen sänker sig på himmelen den blå.

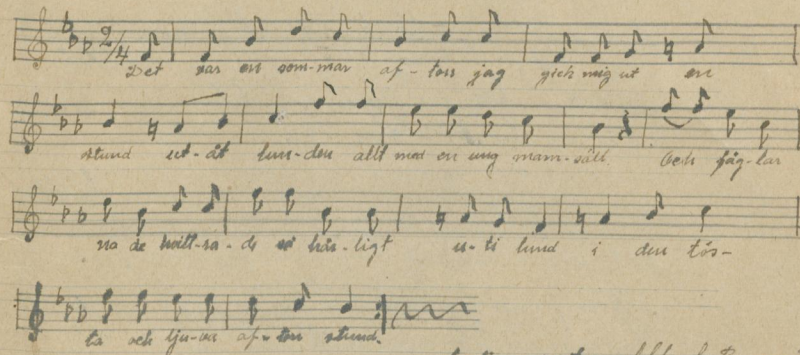
Mamma han är ledsen om jag bortgifte mig i år.
 Han vill att jag skall dröja en annan vän jag får.
 O dröja, O dröja han jag är ett år.
 Ty jag är bara tjugo år det fyller jag i år.

Skjennet det står färdigt och lotsen har vi ren ombord.
 Och bara vinden piskar till, så har vi blott ett ord.

Teglen och teglerna vi hissa skall, och sen så tar vi rodd i hand
 Det gör vår himmelmän.

Och viljen i oss veta vem denna visan diktat har.
 Lå var det en sjöfarande från Småland ^{Han} Småland.
 Sent om kvällen på papperade manuskript
 De skulle gå på bal.

Visa från Esse

Näcktegeln spelade så härligt uti lund.
 Med en darrande stämma och ton.
 Han spelade blott en stämma.
 Min snake har jag mist.
 Och vilken säng den lilla fågeln sjöng!

Jag stod och hörde på lilla fågelns säng.
 Till dess tårarna från mina kinder rann.
 Och hur ledsamt är att ha, jag känner vid,
 mig själv, att vara ensam
 Och ha ingen vän.

Jag minns uti världen en flicka som var grann
 Med ett fagerstätt ansigt som brunn
 Hennes kinder voro röda
 Hennes ögon voro blå.
 Liksom hyppa diurna de små.

Ingen uti världen må var vara det är
 Inn mitt hjärta fångslat har som du
 Men det får ändå bara för min kärlek
 Tyg du brinner brinner klar.
 Till livets sista dag.

Nu har jag hunnit över och sammanträffat
 Och nu vilar jag förnöjd i kärmens ^{fram} framme
 Och sen må folket tala och säga vad de vill
 Men om så hörs du mitt hela hjärta till.

Nu får jag avsked taga och räkna dig min
 Chans.
 Mitt hjärta tillsammans är en gång.

Det får du emottaga
 Du görse värmen här
 Tänk vad kärlek som i mitt hjärta är.

Inläst 25 visor från Esse 1916 av undert.

